

[Poul H. Møller]

var værd at overveje, også på baggrund af nordmændenes erfaringer.

Med hensyn til samme olierørledning var man også her tæt på et aftaleforlig både om fællesjeje og om forrentning, afskrivning, afgifter osv. Nu fremkommer imidlertid det fremsatte lovforslag, der jo helt enkelt er et diktat, der ikke på noget område imødekommer A. P. Møllers ønsker.

Op så er der endelig loven om statens køberet, der fastslår en ret for D.O.N.G. til at købe op til halvdelen af DUCs og eventuelt nye koncessionshaveres produktion af kulbrinter til en rimelig pris. Dette udtryk defineres ikke nærmere, måske klogeligt nok.

Twister om pris osv. vil kunne indbringes for det i § 4 foreslåede olienævn. Men da energiministeren åbenbart kan indsætte 2 af de 3 medlemmer af olienævnet, kan man nok forudse sammensætningen af dette nævn i statens favør og dets afgørelser ligeså.

I § 5 findes nogle lidt kryptiske bestemmelser om, at køb truffet i medfør af § 2 ikke indskrænker statens ret til at træffe bestemmelser, altså andre bestemmelser om salg og levering af kulbrinter, i medfør af anden lovgivning. Der er jo i bemærkningerne til dette lovkompleks omtalt en forestående ændring af vor undergrundslov såvel som et nyt lovforslag vedrørende beskatningen af olie- og gasudvindingerne; disse ændringer er ganske snedigt ikke medtaget i dag, men henlagt til senere og vil utvivlsomt yderligere ændre betingelserne for koncessionshaverne.

De fremsatte lovforslag vil give energiministeren endog meget vidtgående beføjelser, og man kan nok have sine tvivl om, hvorvidt andre tør vove at indgå milliardkontrakter under sådanne usikre betingelser.

Som bekendt har energiministeren udgivet en såkaldt hvidbog vedrørende regeringens forhandlinger med DUC, en hvidbog, der af DUC er karakteriseret som særdeles subjektiv og misvisende, idet direktør Bjarne Fogh har påvist flere fejl og udeladelser.

Men netop ved læsning af denne hvidbog og de medfølgende bilag må man få indtrykket af, at det hele har været en ret ensidig historie, hvor den ene part hovedsagelig har stillet kravene og den anden part har måttet komme med indrømmelserne. Hr. Mærsk Mc-Kinney Møllers brev af 10. februar 1981 synes yderligere at bekræfte dette.

Alligevel vil jeg godt her i dag gentage, at parterne ganske åbenbart har været meget nær ved at kunne træffe en aftale, og at det burde være sket. Selv om forhandlingerne stod på i henimod 10 måneder og regeringen herigennem mener at kunne dokumentere sin gode vilje til en forhandlingsløsning, tyder hele forhandlingsforløbet alligevel på, at der måske fra regeringens side har været tale om en form for skinforhandlinger for at bane vej for en lovgivning på området. Statsministerens afvisning i januar måned dette år af DUCs skriftlige anmodning om nye forhandlinger, forinden lovene gik i trykken, tyder noget i den retning.

Der skal ikke herske tvivl om, at kristeligt folkeparti er enig med regeringen om, at den danske undergrunds rigdomme skal komme vort land til gode, og at det netop er i de kommende år, vi får brug for al den olie og gas, der kan udvindes af forekomsterne i Nordsøen. Dette vil naturligvis have en meget stor betydning såvel økonomisk som forsyningssikkerhedsmæssigt.

Det er som bekendt nemmest at være bagklog. Alligevel må man nok nu kendetegne det som alt muligt andet end statsmandskunst, at den daværende regering i 1962 gav A. P. Møller en eneretsbevilling til hele den danske undergrund for et tidsrum af 50 år. Andre lande omkring os, f. eks. Norge, har jo, skønt de begyndte på omkring samme tid som vi, båret sig adskilligt visere ad, idet de har udloddet bevillingerne i blokke à 500 km² og på kortere åremål og i øvrigt på ganske andre betingelser end i vort land.

Det er tydeligt, at regeringen nu næsten med tungen ud af halsen forsøger at indhente lidt af Norges forspring, men det går bare ikke, fordi vort udgangspunkt er helt forskelligt fra Norges. De aftaler, som den danske regering indgik med A. P. Møller i 1962, forpligter også denne regering, som nu, hvor godt 1/3 af koncessionsperioden er forløbet, forsøger at undslå sig. Vi skal trods alt huske, at den danske stat ikke dengang turde investere én eneste øre i det tvivlsomme guldgravereventyr, som mange jo anså det for at søge efter råstoffer i vor undergrund. Rederiet A. P. Møller, som dengang såvel som siden hen har sejlet mange milliarder kroner i valuta hjem til vort land, fandt, at Danmarks undergrund burde tilhøre Danmark, og at bevillingerne derfor ikke burde